

Arrest

nr. 300 490 van 23 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché, I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 8 januari 2021.

Op 15 maart 2022 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

Op 27 juni 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pasjtoen te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Charbakh in het district Kunduz van de provincie Kunduz. Uw vader diende in het Afghaanse leger. Zelf volgde u les in de madrassa van het dorp. Deze werd geleid door de imam van de moskee, Bahram, die een invloedrijke talibanleider was.

In de madrassa sprak Bahram voortdurend over de jihad en over Z., een jongen van het dorp die vier tot vijf jaar eerder was gerekruteerd door de taliban en een zelfmoordaanslag had gepleegd. Na verloop van tijd werd u gehersenspoeld en was u blij om ook een zelfmoordaanslag te plegen. Enige tijd voor uw vertrek werd u een eerste keer meegenomen door de taliban, samen met A., S.A. en R., naar een plaats om schietoefeningen te houden. Enkele weken later werden jullie een tweede maal meegenomen. De taliban noemden overheidsmedewerkers en soldaten ongelovigen, waarbij zij toen verwezen naar het werk van uw vader. Nog enkele weken later wilde de taliban u een derde keer meenemen. U vroeg uw moeder of uw vader echt ongelovig was. Zij overtuigde u dat de taliban verkeerd waren en liet u twee dagen later naar uw vader in Kandahar vertrekken.

U vertrok in 2019 uit Afghanistan en reisde naar Europa. In november 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in Polen in. U reisde door naar België waar u op 7 januari 2021 aankwam.

Ter staving van uw verzoek legt u certificaten en foto's van uw vaders werk in het leger neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U gaf aan dat u slaapproblemen heeft en depressief bent. U wilde een afspraak maken bij de psycholoog (verklaring DVZ, vraag 32). Echter, u legt geen bewijzen of attesten neer waaruit uw problemen zouden blijken of waaruit zou blijken dat u niet ten volle zou kunnen deelnemen aan een persoonlijk onderhoud of over de mentale capaciteiten zou beschikken om uw vluchtmotieven op coherente en gedetailleerde wijze neer te zetten. Deze problemen kwamen voorts ook niet naar voor tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Afghanistan diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, van de Vreemdelingenwet.

Allereerst dient opgemerkt te worden dat u inconsistente verklaringen aflegt over uw leeftijd en over uw familie in Afghanistan. Zo gaf u aanvankelijk 2 juni 2004 op als uw geboortedatum. Echter, voor de Poolse autoriteiten staat ook het jaar 2003 bekend als uw geboortedatum. Voorts werd uw geboortjaar na een leeftijdsonderzoek in België gewijzigd naar 2001 (zie administratief dossier).

Wat betreft uw familie liet u op de fiche niet-begeleide minderjarige optekenen dat uw vader A.G. heette. Ook op uw eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dd. 30 maart 2021 verklaarde u dat uw vader A.G. heette (verklaring DVZ, vraag 13). Echter, in het kader van de vragenlijst CGVS verklaarde u op 3 november 2021 dat uw vader J. heette, en dat het uw grootvader was die A.G. heette (verklaring DVZ, vraag 13 en vragenlijst CGVS, vraag 8). Op het CGVS gevraagd naar deze inconsistentie zegt u louter dat u de vraag eerder niet had begrepen (CGVS, p. 6). Echter, dat u tot tweemaal toe liet optekenen dat uw vader A.G. heette maakt deze verklaring maar weinig overtuigend, zeker daar u op hetzelfde moment wel steeds de naam van uw moeder correct opgaf. Bovendien liet u in de fiche niet-begeleide minderjarige optekenen dat deze A.G. 52 jaar was. Dit is om en bij de leeftijd die u aan uw vader geeft op het CGVS (CGVS, p. 5). Dat u A.G. opgaf als uw vader kan, gezien bovenstaande vaststellingen, bezwaarlijk louter worden gezien als een misverstand.

Op de fiche niet-begeleide minderjarige liet u voorts twee broers optekenen – J., ongeveer 27 of 28 jaar, en B., 26 jaar – waar u op de DVZ plots met geen woord meer over rept (vragenlijst DVZ, vraag 17). Geconfronteerd hiermee kan u louter meegeven dat J. uw vader is en dat u B. niet kent, en dat de tolk zich moet hebben vergist (CGVS, p. 5 en 6). Dat u deze namen samen met hun leeftijden liet optekenen als uw broers kan bezwaarlijk louter als een vergissing van de tolk worden aanzien.

Nog vreemder wordt het wanneer u op het CGVS plots ontkent zussen te hebben. Zowel op de fiche niet-begeleide minderjarigen als op uw interview op de DVZ vermeldde u twee zussen, namelijk K., 18 jaar, en T./T., 30 jaar (verklaring DVZ, vraag 17). Op het CGVS expliciet gevraagd of u zussen heeft – u vermeldde immers louter broers gevraagd naar uw broers en zussen – zegt u geen zussen te hebben (CGVS, p. 4). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen in dit verband zegt u dat het een vergissing van de tolk moet zijn geweest (CGVS, p. 4). Ook dit kan niet overtuigen.

Deze volstrekt inconsistente verklaringen over uw familie, zonder dat u hier een aannemelijk verklaring voor weet te bieden, doen ernstig twifelen aan uw voornemen om de waarheid te spreken in het kader van uw verzoek om internationale bescherming en maakt dat uw algehele geloofwaardigheid reeds een ernstige deuk krijgt.

U verklaart uit Afghanistan te zijn vertrokken omdat de taliban u wilden rekruteren. Uw verklaringen over deze rekruteringspoging zijn echter dermate vaag en weinig aannemelijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo verklaart u dat de imam van de moskee en de madrassa, Bahram geheten, een gevreesd en invloedrijk talibanleider is die, zolang u het zich herinnert, de imam was (CGVS, p. 8 en 9).

U kan vooreerst maar weinig concrete of doorleefde verklaringen afleggen over deze Bahram. Zo zegt u dat hij een belangrijke en invloedrijke talibanleider is. Iedereen in het dorp respecteerde hem uit angst (CGVS, p. 9). Gewezen op uw stelling dat hij een belangrijke en invloedrijke leider is en gevraagd wat u hierover dan precies allemaal heeft vernomen zegt u vaagweg dat zijn vrienden, die ook talibanleden waren, hem bezochten en hem respecteerden en dat jullie aan zijn vrienden werden overhandigd (CGVS, p. 9). Gevraagd wat u nog allemaal precies heeft vernomen over Bahram en zijn leidersrol zegt u dat Ustad Habib, de talibanleider van de regio, een vriend van hem was. Gewezen op uw verklaring dat de mensen in de regio hem respecteren als een talibanleider en gevraagd waarop de mensen zich baseerden om te concluderen dat Bahram daadwerkelijk een talibanleider was – naast het feit dat hij bevriend was met talibanleden – herhaalt u louter dat talibanleden hem bezochten en samen met hem aten (CGVS, p. 9). Gevraagd of u altijd geweten heeft dat hij een talibanleider was, of dat er een periode was dat hij geen leider was, zegt u louter dat u vroeger deze zaken niet begreep, dat hij les gaf en dat u later de dingen begon te begrijpen en te realiseren (CGVS, p. 9). Gevraagd of u ooit iets heeft gehoord over andere zaken zoals over het verleden van Bahram, voordat hij een belangrijk talibanleider was, of over zijn familie zegt u dat u hem daarvoor niet kende (CGVS, p. 9 en 10). U wordt er dan op gewezen dat hij een belangrijk figuur is in het dorp en de regio en dat de mensen over hem moeten hebben gepraat onderling, en gevraagd of u ooit iets meer heeft vernomen van uw ouders, uw vrienden, uw burens of andere mensen over Bahram zelf, of over zijn verleden, zijn familie, of iets dergelijks, waarop u zegt dat hij geen persoonlijke details deelde en dat u niemand over hem hoorde praten (CGVS, p. 10). Dergelijke oppervlakkige en beperkte verklaringen over Bahram, en gekend talibanleider van wie u jarenlang les heeft gekregen, net als alle andere jongens in het dorp (CGVS, p. 8) zijn geenszins doorleefd of overtuigend.

Uw verklaringen over waarom uw ouders u naar deze madrassa lieten gaan, en dan nog voor zo lange tijd, zijn, rekening houdende met uw vaders werk bij het leger en uw ouders houding ten aanzien van rekrutering door de taliban – zij stuurden u ogenblikkelijk naar Europa wanneer ze op de hoogte waren van uw rekrutering – weinig overtuigend. Zo stelt u enkele keren dat u door uw moeder naar deze madrassa was gestuurd zodat u de koran kon leren (CGVS, p. 8 en 10). U stelt eveneens dat rekrutering door de taliban doorgaans in de madrassa gebeurt (CGVS, p. 14). Gewezen op het feit dat Bahram een gekend talibanleider was wordt u gevraagd waarom uw ouders wilden dat u naar deze madrassa zou gaan waarop u op ontwijkende wijze antwoordt dat u uw rekrutering geheim hield voor uw ouders (CGVS, p. 11). Gezien dit geenszins een antwoord is op de vraag waarom uw moeder u stuurde naar de madrassa van een gekende talibanleider wordt u erop gewezen dat u de vraag niet beantwoordt en wordt de vraag nogmaals gesteld maar opnieuw zegt u louter dat uw moeder toen nog niet wist dat u gerekruteerd werd (CGVS, p. 11). Gewezen op uw stelling dat rekrutering door de taliban doorgaans in de madrassa gebeurt, en gezien het feit dat deze madrassa geleid wordt door een gekend talibanleider, wordt u nogmaals gevraagd waarom uw ouders u naar deze madrassa lieten gaan, waarop u zegt dat niet iedereen in een madrassa daadwerkelijk gerekruteerd wordt en dat slechts dertig uit honderd jongens hun prooi zou

worden (CGVS, p. 14). Het hoeft weinig betoog dat dit niet kan overtuigen. Dat u geen overtuigende verklaring kan geven voor het feit dat uw ouders u naar die madrassa lieten gaan vanaf uw kinderjaren tot aan uw vertrek doet verder twijfelen aan uw vluchtrelaas. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er – los van het feit dat u dit zelf ook nooit aanhaalt – geen sprake kan zijn van – al dan niet sociale – dwang als reden waarom uw ouders u al die tijd naar deze talibanmadrassa lieten gaan. Immers haalde uw moeder uw broers van deze madrassa na uw vertrek en heeft zij geen problemen gekend met de taliban (CGVS, p. 7 en 14, 20 en 21).

U wordt vervolgens gevraagd wat uw ouders vonden van Bahram – die een gekend talibanleider was terwijl uw vader in het Afghaanse leger werkte –, wat hun mening over hem was en wat ze zoal over hem zeiden in dit verband waarop u ontwijkend antwoordt dat er aanvankelijk weinig taliban in het dorp waren en Bahram een normaal leven leidde, waarna u naast de kwestie blijft verdergaan over het werk van uw vader (CGVS, p. 11). U wordt er opnieuw op gewezen dat u geen antwoord op de vraag geeft en opnieuw gevraagd wat uw ouders vonden van Bahram, die een gerespecteerd en gevreesd talibanleider was, waarop u verklaart dat Bahram voor uw ouders een terrorist is maar dat ze het pas wisten wanneer u hen op de hoogte bracht van uw rekrutering (CGVS, p. 11). U wordt later nogmaals gevraagd wat uw vader over Bahram zei waarop u vreemd genoeg verklaart niet te weten wat uw vader allemaal over Bahram zei omdat u hem niet vertelde wat u allemaal leerde in de madrassa. U herhaalt niet te weten wat uw vader van Bahram denkt (CGVS, p. 13 en 14). Dat u geen enkele concrete informatie kan geven over wat uw ouders van Bahram, die een gekend talibanleider en tevens de koranleeraar van hun zoon was, vonden doet uw relaas, gezien het werk van uw vader en hun eigen houding ten aanzien van de taliban, weinig doorleefd overkomen.

U verklaart dat uw moeder verbaasd was wanneer u haar vertelde over de rekruteringspogingen van Bahram (CGVS, p. 11). Gezien u zegt dat hij een gekend talibanleider was en dat rekrutering doorgaans gebeurt in de madrassa is dit wel merkwaardig. U wordt gevraagd waarom uw moeder verbaasd was hierover – het leek immers iets dat ze kon verwachten of op zijn minst toch vrezen – maar opnieuw antwoordt u niet op de vraag en zegt u opnieuw louter dat uw moeder niet op de hoogte was van uw rekrutering (CGVS, p. 12). Erop gewezen dat Bahram een gekend talibanleider was en dat het moet geweten zijn in het dorp – iedereen in het dorp stuurde zijn kinderen naar deze madrassa – dat hij jihadistische propaganda verspreidde in de madrassa zegt u dat u jong was en aanvankelijk niet begreep wat hij zei over de jihad en zelfmoordaanslagen (CGVS, p. 14). Deze verklaringen zijn geenszins overtuigend.

U verklaart verder dat er eerder reeds een andere jongen uit de madrassa werd gerekruteerd, namelijk Z.. Bahram zou het steeds over Z. hebben gehad in de madrassa (CGVS, p. 8 en 10). Uw verklaringen over Z. komen oppervlakkig over. U wordt gevraagd te vertellen wat u allemaal weet en gehoord heeft over Z. waarop u zegt dat u hem zeer goed kende, dat hij in de madrassa studeerde en dat u met hem thee heeft gedronken en gegeten omdat hij ook van het dorp was. Hij was ook een beetje ouder dan u (CGVS, p. 14). Gevraagd om, behalve dat hij van het dorp was en naar de marassa ging, te vertellen wat u nog allemaal over hem weet en gehoord heeft – en dat u eender wat over hem mag vertellen – maar opnieuw herhaalt u dat hij in de madrassa studeerde van jongsaf, dat jullie samen zijn opgegroeid en dat hij gerekruteerd werd door Bahram (CGVS, p. 14 en 15). Gevraagd om over zijn familie te vertellen verklaart u naast de vraag dat hij na de hersenspoeling door Bahram aan Ustad Habib werd overhandigd en naar een compagnie werd gestuurd om een aanslag te plegen op een doelwit (CGVS, p. 15). Nogmaals gevraagd te vertellen over zijn familie zegt u dan uiteindelijk dat zijn vader een winkel heeft en dat hij een zus heeft, waarna u weer naast de vraag verdergaat dat hij vierenhalf jaar vermist was en Bahram later over hem vertelde (CGVS, p. 15). Dergelijke verklaringen over de andere jongen van het dorp die werd gerekruteerd, en waarover Bahram het voortdurend had, komen maar oppervlakkig en weinig overtuigend over.

Gevraagd wat uw ouders dachten over de verdwijning van Z. – een student aan een talibanmadrassa – zegt u dat niemand in het dorp dacht dat Z. zoiets zou doen en dat niemand daarover dacht. U herhaalt vervolgens dat Bahram pas later over Z.'s rekrutering vertelde (CGVS, p. 15). Dat niemand zou hebben nagedacht of gesproken over de mogelijke rekrutering van Z. uit de madrassa van Bahram is vreemd.

U verklaart verder dat naast u ook A., S.A. en R. werden gerekruteerd door Bahram en naar de schietoefeningen werden gebracht (CGVS, p. 12). U blijkt echter geen enkele informatie te kunnen geven over wat er verder met hen zou zijn gebeurd. Gevraagd wat er met A. verder gebeurd is zegt u kortweg dat u niets over hem heeft gehoord (CGVS, p. 16). Gevraagd naar de andere twee jongens zegt u ook over hen niets te hebben gehoord. U voegt hier vreemd genoeg aan toe dat u zelfs niet heeft geïnformeerd

naar wat er met hen verder is gebeurd (CGVS, p. 16). Gevraagd waarom u zich niet heeft geïnformeerd hierover bij uw moeder – die nog altijd in het dorp woont en vermoedelijk hier wel informatie over moet hebben (CGVS, p. 5) – of bij iemand anders, zegt u louter dat u niet over het verleden wil nadenken en over alles dat u werd geleerd (CGVS, p. 16). Het is ook vreemd dat uw moeder hier zelf ook nooit iets over zou hebben gezegd. Wanneer u hiernaar gevraagd wordt zegt u in dit verband louter dat u haar hier niet naar vroeg en dat u niet wil spreken over de taliban met uw moeder. U wil een nieuw leven beginnen in België en alles wegnemen dat met uw verleden te maken heeft (CGVS, p. 16). Dat het lot van uw drie kompanen in de madrassa op geen enkele manier ooit ter sprake zou zijn gekomen in al die jaren is twijfelachtig. De loutere melding dat u niet wilde praten over het verleden is een weinig overtuigende verklaring hiervoor. Bovendien diende u een verzoek om internationale bescherming in vanwege rekrutering door de taliban en is het lot van uw metgezellen, die in dezelfde situatie als u zaten, een integraal deel van uw vluchtrelaas. Uw weigering navraag te doen over het lot van deze drie jongens laat niet toe een beeld te krijgen over het feit of zij al dan niet ook geweigerd hebben om de taliban te vervoegen en of zij hierdoor daadwerkelijk problemen hebben gekregen. Immers blijkt deze rekrutering uit uw relaas eerder vrijwillig te zijn geweest en had er sinds Z., vier tot vijf jaar voor uw eigen rekruteringspoging, niemand uit de madrassa ooit de taliban vervoegd (CGVS, p. 15 en 16). Er kan verwacht worden van een verzoeker om internationale bescherming dat hij al het nodige doet om zijn relaas in alle volledigheid uiteen te zetten en te staven met alle beschikbare en bruikbare gegevens en documenten. Uit bovenstaande verklaringen blijkt dat u hierin in gebreke blijft. Dat u hier bovendien zelf geen interesse in toonde en uw moeder hier ook nooit iets over zou hebben gezegd is geenszins aannemelijk.

Uit uw verklaringen blijkt verder dat u na al die indoctrinatie in de madrassa uiteindelijk toch gehersenspoeld werd. U was blij en enthousiast om een zelfmoordaanslag te plegen (CGVS, p. 16). U keerde zich naar hen toe en geloofde de dingen die ze vertelden (CGVS, p. 20). Het is dan opmerkelijk dat u, wanneer u uw moeder op de hoogte bracht van de rekrutering door Bahram, meteen besloot te vluchten uit het dorp en twee dagen later al in Kaboel was (CGVS, p. 12). Gewezen op uw hersenspoeling en uw enthousiasme om een zelfmoordaanslag te plegen, en de vaststelling dat u dan vermoedelijk niet zomaar meteen zou willen vertrekken uit het dorp en het land, en gevraagd hoe u het komt dat u, na jarenlange indoctrinatie in de madrassa, plots zo snel besloot om te vluchten uit het dorp en uit het land zegt u dat uw moeder weende wanneer u haar vroeg of uw vader ongelovig was, dat ze zei dat dit allemaal niet waar was en dat ze zei dat de taliban gewoon wil dat u zoals Z. zou worden. Ze zei dat u nooit mocht worden zoals Z. en dat ze u tegen onschuldige mensen willen gebruiken (CGVS, p. 20). U wordt erop gewezen dat de taliban jarenlang op u hebben ingespeeld en u uiteindelijk wisten te hersenspoelen en nogmaals gevraagd hoe u op zo korte tijd – twee dagen – van het tegendeel overtuigd raakte waarop u louter zegt dat uw moeder u kon overtuigen dat dat geen juiste zaken waren (CGVS, p. 20). Dat u na jarenlange hersenspoeling op twee dagen tijd plots van het tegendeel zou zijn overtuigd is opmerkelijk. Dat u hier bovendien louter over weet mee te geven dat uw moeder weende en zei dat het allemaal niet waar en niet juist is wat de taliban zeiden is maar weinig doorleefd.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw beweerde rekrutering door de taliban niet kan aantonen.

U verklaart voorts dat uw vader voor het Afghaanse leger werkte (CGVS, p. 4). Echter, u kan geen enkele informatie geven over zijn werk, functie of positie in het leger. Gevraagd te vertellen wat u allemaal weet over het werk van uw vader zegt u louter dat hij gestationeerd was in Kandahar en dat u denkt dat hij in 2014 is begonnen. U gaat vervolgens naast de vraag verder dat hij maar een keer per negen maanden tot een jaar op bezoek kwam en dat jullie in het dorp tegen de mensen zeiden dat hij in Iran werkte. Gevraagd of u enige concrete informatie heeft over zijn werk en positie in het leger zegt u dat jullie thuis alleen maar wisten dat hij in het leger zat (CGVS, p. 17). U wordt gevraagd wat voor concrete zaken u tijdens uw leven allemaal heeft vernomen over het werk van uw vader – u wordt erop gewezen dat u eender wat mag meegeven dat betrekking heeft op zijn werk – maar u zegt niets te hebben gehoord over zijn werk en gaat ontwijkend verder dat hij 's avonds laat aankwam in het dorp en 's morgens vroeg vertrok wanneer hij op bezoek kwam (CGVS, p. 17). Dat u geen enkele correcte – uw vader werkt volgens uw documenten sinds 2010 in het leger, niet 2014 – en concrete informatie over het werk van uw vader in het leger zou hebben vernomen, tijdens uw leven, behalve dat hij in Kandahar zat waar u hem ontmoette, is opmerkelijk.

U wordt gevraagd of u ooit iets van informatie aan uw moeder heeft gevraagd over zijn werk waarop u louter zegt dat zij onopgeleid is en enkel wist dat haar man in het leger zat. Gevraagd of u ondertussen – u bent reeds jaren geleden vertrokken – ooit al eens gevraagd heeft naar meer informatie aan haar zegt

u van niet (CGVS, p. 17). Dat u een verzoek om internationale bescherming indient omdat u geviseerd wordt door de Taliban maar in al die jaren sinds uw vertrek uit Afghanistan zelfs niet eens gevraagd heeft aan uw moeder of zij iets weet over het werk van uw vader doet ernstige vragen rijzen. Dit is des te treffender daar zij u wel aan verschillende documenten en foto's van uw vaders werk wist op te sturen. Dat u nog steeds de moeite niet nam om te vragen of zij dan iets meer te weten is gekomen over dit werk van uw vader is zeer opmerkelijk. In dit verband dient opgemerkt te worden dat u tevens nog tweemaal contact heeft gehad met uw vader zelf wanneer u reeds in België verbleef (CGVS, p. 7). U diende reeds de dag na uw aankomst in België een verzoek om internationale bescherming in. Dat u zo goed als geen informatie over het werk van uw vader kan geven doet, in het licht van bovenstaande vaststellingen, ernstig twijfelen aan dit vermeende profiel van uw vader. Gevraagd of u ooit stappen heeft ondernomen om daadwerkelijk aan enige informatie over het werk van uw vader te geraken – via eender wie, uw moeder woonde nog in het dorp samen met de rest van uw familie aan vaders- en moederskant (CGVS, p. 5, 6 en 7) – zegt u van niet. U verklaart dat u dit niet deed omdat u toch niets van de posities in het leger of de ministeries kent (CGVS, p. 19). Dit is weinig overtuigend.

Voorts legt u enkele documenten en foto's neer van uw vaders werk in het leger. Deze documenten hebben het over een zekere J. Zoals reeds opgemerkt wijzigde u de naam van uw vader later in uw procedure om internationale bescherming plots van A.G. naar J. zonder hier een aannemelijke verklaring voor te bieden. Bovendien liet u in de fiche niet-begeleide minderjarige in 2021 optekenen dat uw vader – toen dus nog A.G. – 52 jaar was. Uw moeder – zij werd toen wel juist benoemd – zou toen 46 geweest zijn. De man op de foto's die u neerlegt lijkt toch aanzienlijk jonger te zijn (CGVS, p. 5). Op het CGVS verklaart u dan weer dat uw moeder rond de 51 jaar zou zijn en dat uw vader jonger is dan haar (CGVS, p. 5). Dergelijke inconsistenties doen verdere twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen en doen sterk de indruk wekken dat u uw verklaringen doorheen de procedure aanpast om overeen te komen met de documenten en foto's aangaande het vermeende werk van uw vader.

Verder dient opgemerkt te worden dat u niets concreet kan zeggen over de documenten en foto's die u neerlegt. In dit verband kan allereerst gewezen worden op uw verklaring te denken dat hij sinds 2014 in het leger werkte, terwijl uit de documenten die u neerlegt, en die u eenvoudigweg had kunnen bekijken, blijkt dat hij reeds sinds 2010 in het leger zat. Gewezen op een van de foto's – waarop iemand met een baard staat – en gevraagd hierover te vertellen zegt u kortweg dat u hier niets over kan vertellen en dat u alleen weet dat de man met de baard uw vader is (CGVS, p. 19). Gevraagd naar de inhoud van de "certificaten en brieven" van uw vaders werk antwoordt u ontwijkend dat het duidelijk zou moeten zijn voor de protection officer wat erin staat. Gevraagd of u daadwerkelijk zelf weet wat erin staat zegt u vreemd genoeg dat u het Pasjtoe wel kan begrijpen maar het Engels niet (CGVS, p. 19). Echter, er zit geen Engelstalig document bij. Vervolgens gevraagd wat er dan in de documenten in het Pasjtoe staat zegt u dat u het kan lezen als u het kan zien. Gevraagd in uw eigen woorden te zeggen wat erin staat ontwijkt u de vraag volkomen (CGVS, p. 19). Gevraagd of u de documenten zelf ooit gelezen heeft zegt u van wel maar uiteindelijk kan u geen enkele concrete informatie hierover meegeven en zegt u louter dat dit bewijzen zijn aangaande uw vaders werk in het leger (CGVS, p. 20). Dat u volstrekt geen idee heeft wat er in deze documenten staat en ze zelfs niets eens bekeken heeft – u blijkt immers te denken dat er Engelstalige documenten bij zitten en heeft blijkbaar nooit naar de data in de documenten gekeken – is uiterst merkwaardig. Een dergelijke desinteresse in deze documenten strookt geenszins met de houding van iemand die een verzoek om internationale bescherming indient wegens een gegronde vrees voor vervolging.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar

ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een

fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich

wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Charkhab, provincie Kunduz. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022 en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door

Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het

is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Vooreerst gaat verzoeker in op de vluchtelingenstatus. Hij vreest vervolging door de taliban omdat zijn vader diende in het Afghaanse leger en omdat verzoeker het land is ontvlucht nadat hij door de taliban was gerekruteerd. Hij stelt dat de commissaris-generaal ten onrechte de bestreden beslissing heeft genomen en tracht de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen door in het algemeen te stellen dat de commissaris-generaal (1) onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn profiel, (2) de bewijswaarde van de neergelegde documenten ontkent vermits uit landeninformatie blijkt dat de taliban gerichte aanvallen uitvoert op (voormalige) leden van de veiligheidstroepen en (3) geen enkele rekening heeft gehouden met het feit dat hij op zeer jonge leeftijd Afghanistan verlaten heeft.

Vervolgens gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus en zet hij uiteen dat uit verschillende rapporten blijkt dat in Afghanistan sprake is van dodelijk geweld, willekeurige arrestaties, illegale detentie en slechte gevangenisomstandigheden. Sinds de machtsovername door de taliban is ook de toegang tot de gezondheidszorg sterk beperkt en zijn alle voorzorgsmaatregelen voor covid-19 weggefallen. Hij vervolgt dat de taliban zich op de strikte interpretatie van de sharia baseren bij alle voorgaande beperkingen en wijst erop dat er geen enkele garantie is dat de taliban niet zullen terugkeren naar het eerdere schrikbewind. Ten slotte maakt hij kanttekeningen bij de actualiteit van de informatie waarop EUAA zich in zijn analyse steunt. Hij wijst op het belang van actuele informatie gezien de onvoorspelbare situatie in Afghanistan.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoeker voegt geen nieuwe stavingstukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

Op 3 januari 2024 maakt verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt en waarin gerefereerd wordt aan volgende rapporten (met verwijzing naar weblink):

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023;
- EUAA "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA "Afghanistan – Country Focus", december 2023;

- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”, 14 december 2023.

4. Beoordeling

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker

aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., punten 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.3. Voorafgaande opmerking

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals blijkt uit de voorgelegde landeninformatie in het rechtsplegingsdossier. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR Guidance note van februari 2022.

Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Vluchtrelaas

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan vervolging door de taliban naar aanleiding van de tewerkstelling van zijn vader bij het (voormalig) Afghaans leger en omdat hij is gevlucht nadat hij door de taliban was gerekruteerd. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoeker.

Na grondige analyse van het rechtsplegingdossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar kan terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete poging onderneemt om de pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoeker volhardt immers in zijn vluchtrelaas, poneert een vrees voor vervolging en bekritiseert of spreekt de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn profiel en met het feit dat hij op zeer jonge leeftijd Afghanistan heeft verlaten, herinnert de Raad aan het leeftijdsonderzoek dat op 11 februari 2021 werd uitgevoerd en waarbij werd bepaald dat verzoeker 20,8 jaar oud was met een standaarddeviatie van 2 jaar. Zijn geboortjaar werd hierdoor aangepast naar 2001. Op het moment dat verzoeker Afghanistan verliet in 2019, was hij ongeveer 18 jaar oud. Er mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij op die leeftijd de beweerdde gebeurtenissen bewust heeft meegemaakt. Bovendien bemerkt de Raad dat verzoeker op het moment van zijn persoonlijk onderhoud op 15 maart 2022 bij het CGVS minstens 21 jaar oud moet zijn geweest. Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat hij in staat is coherente en aannemelijke verklaringen af te leggen over deze gebeurtenissen alsook dat hij zijn relaas op een doorleefde wijze weet uiteen te zetten. Zijn jonge leeftijd op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan vormt dan ook geen afdoende verklaring voor de vele vastgestelde incoherenties en onaannemelijkheden in zijn vluchtrelaas.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS ruim de mogelijkheid kreeg zijn persoonlijke situatie en vluchtrelaas toe te lichten. Er werden hem zowel gerichte als open vragen gesteld waarbij uitvoerig werd ingegaan op zijn eigen ervaringen. Noch uit het gehoorverslag, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. In elk geval toont verzoeker dit niet aan.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de commissaris-generaal de bewijswaarde van de neergelegde documenten ontkent vermits uit landeninformatie blijkt dat de taliban gerichte aanvallen uitvoert op (voormalige) leden van de veiligheidstroepen, stelt de Raad vast dat een loutere verwijzing naar algemene rapporten over de situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. De commissaris-generaal heeft op goede gronden vastgesteld dat verzoekers vrees voor vervolging wegens de werkzaamheden van zijn vader in het voormalige Afghaanse leger niet geloofwaardig zijn:

“U verklaart voorts dat uw vader voor het Afghaanse leger werkte (CGVS, p. 4). Echter, u kan geen enkele informatie geven over zijn werk, functie of positie in het leger. Gevraagd te vertellen wat u allemaal weet over het werk van uw vader zegt u louter dat hij gestationeerd was in Kandahar en dat u denkt dat hij in 2014 is begonnen. U gaat vervolgens naast de vraag verder dat hij maar een keer per negen maanden tot een jaar op bezoek kwam en dat jullie in het dorp tegen de mensen zeiden dat hij in Iran werkte.

Gevraagd of u enige concrete informatie heeft over zijn werk en positie in het leger zegt u dat jullie thuis alleen maar wisten dat hij in het leger zat (CGVS, p. 17). U wordt gevraagd wat voor concrete zaken u tijdens uw leven allemaal heeft vernomen over het werk van uw vader – u wordt erop gewezen dat u eender wat mag meegeven dat betrekking heeft op zijn werk – maar u zegt niets te hebben gehoord over zijn werk en gaat ontwijkend verder dat hij 's avonds laat aankwam in het dorp en 's morgens vroeg vertrok wanneer hij op bezoek kwam (CGVS, p. 17). Dat u geen enkele correcte – uw vader werkt volgens uw documenten sinds 2010 in het leger, niet 2014 – en concrete informatie over het werk van uw vader in het leger zou hebben vernomen, tijdens uw leven, behalve dat hij in Kandahar zat waar u hem ontmoette, is opmerkelijk.

U wordt gevraagd of u ooit iets van informatie aan uw moeder heeft gevraagd over zijn werk waarop u louter zegt dat zij onopgeleid is en enkel wist dat haar man in het leger zat. Gevraagd of u ondertussen – u bent reeds jaren geleden vertrokken – ooit al eens gevraagd heeft naar meer informatie aan haar zegt u van niet (CGVS, p. 17). Dat u een verzoek om internationale bescherming indient omdat u gevisieerd wordt door de taliban maar in al die jaren sinds uw vertrek uit Afghanistan zelfs niet eens gevraagd heeft aan uw moeder of zij iets weet over het werk van uw vader doet ernstige vragen rijzen. Dit is des te treffender daar zij u wel aan verschillende documenten en foto's van uw vaders werk wist op te sturen. Dat u nog steeds de moeite niet nam om te vragen of zij dan iets meer te weten is gekomen over dit werk van uw vader is zeer opmerkelijk. In dit verband dient opgemerkt te worden dat u tevens nog tweemaal contact heeft gehad met uw vader zelf wanneer u reeds in België verbleef (CGVS, p. 7). U diende reeds de dag na uw aankomst in België een verzoek om internationale bescherming in. Dat u zo goed als geen informatie over het werk van uw vader kan geven doet, in het licht van bovenstaande vaststellingen, ernstig twijfelen aan dit vermeende profiel van uw vader. Gevraagd of u ooit stappen heeft ondernomen om daadwerkelijk aan enige informatie over het werk van uw vader te geraken – via eender wie, uw moeder woonde nog in het dorp samen met de rest van uw familie aan vaders- en moederskant (CGVS, p. 5, 6 en 7) – zegt u van niet. U verklaart dat u dit niet deed omdat u toch niets van de posities in het leger of de ministeries kent (CGVS, p. 19). Dit is weinig overtuigend.

Voorts legt u enkele documenten en foto's neer van uw vaders werk in het leger. Deze documenten hebben het over een zekere J. Zoals reeds opgemerkt wijzigde u de naam van uw vader later in uw procedure om internationale bescherming plots van A.G. naar J. zonder hier een aannemelijke verklaring voor te bieden. Bovendien liet u in de fiche niet-begeleide minderjarige in 2021 optekenen dat uw vader – toen dus nog A.G. – 52 jaar was. Uw moeder – zij werd toen wel juist benoemd – zou toen 46 geweest zijn. De man op de foto's die u neerlegt lijkt toch aanzienlijk jonger te zijn (CGVS, p. 5). Op het CGVS verklaart u dan weer dat uw moeder rond de 51 jaar zou zijn en dat uw vader jonger is dan haar (CGVS, p. 5). Dergelijke inconsistenties doen verdere twijfels rijzen over de geloofwaardig van uw verklaringen en doen sterk de indruk wekken dat u uw verklaringen doorheen de procedure aanpast om overeen te doen komen met de documenten en foto's aangaande het vermeende werk van uw vader.

Verder dient opgemerkt te worden dat u niets concreet kan zeggen over de documenten en foto's die u neerlegt. In dit verband kan allereerst gewezen worden op uw verklaring te denken dat hij sinds 2014 in het leger werkte, terwijl uit de documenten die u neerlegt, en die u eenvoudigweg had kunnen bekijken, blijkt dat hij reeds sinds 2010 in het leger zat. Gewezen op een van de foto's – waarop iemand met een baard staat – en gevraagd hierover te vertellen zegt u kortweg dat u hier niets over kan vertellen en dat u alleen weet dat de man met de baard uw vader is (CGVS, p. 19). Gevraagd naar de inhoud van de “certificaten en brieven” van uw vaders werk antwoordt u ontwijkend dat het duidelijk zou moeten zijn voor de protection officer wat erin staat. Gevraagd of u daadwerkelijk zelf weet wat erin staat zegt u vreemd genoeg dat u het Pasjtoe wel kan begrijpen maar het Engels niet (CGVS, p. 19). Echter, er zit geen Engelstalig document bij. Vervolgens gevraagd wat er dan in de documenten in het Pasjtoe staat zegt u dat u het kan lezen als u het kan zien. Gevraagd in uw eigen woorden te zeggen wat erin staat ontwijkt u de vraag volkomen (CGVS, p. 19). Gevraagd of u de documenten zelf ooit gelezen heeft zegt u van wel maar uiteindelijk kan u geen enkele concrete informatie hierover meegeven en zegt u louter dat dit bewijzen zijn aangaande uw vaders werk in het leger (CGVS, p. 20). Dat u volstrekt geen idee heeft wat er in deze documenten staat en ze zelfs niets eens bekeken heeft – u blijkt immers te denken dat er Engelstalige documenten bij zitten en heeft blijkbaar nooit naar de data in de documenten gekeken – is uiterst merkwaardig. Een dergelijke desinteresse in deze documenten strookt geenszins met de houding van iemand die een verzoek om internationale bescherming indient wegens een gegronde vrees voor vervolging.”

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas worden weerlegd, blijft de uitgebreide motivering dienaangaande onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.4.2. (Toegeschreven) verwestering

De motieven in de bestreden beslissing die verband houden met de risico's bij terugkeer na een verblijf in Europa of omwille van een (gepercipieerde) verwestering worden niet betwist en blijven dus gehandhaafd, ook na lezing van de geactualiseerde landeninformatie die door verweerder bij aanvullende nota werd neergelegd. Aldus wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.5.2. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan wordt gewezen op wat volgt.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, punten 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet

voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, punten 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., punten 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, punt 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de

overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

4.5.3. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet

geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, punt 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit and run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van Improvised Explosive Devices (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige Afghan National Defense and Security Forces (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, i.e. 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunduz. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoeker heeft nagelaten het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Charkhab, provincie Kunduz. Evenmin beschikt de commissaris-generaal over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen vinden steun in het administratief dossier.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. Conclusie

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het CGVS. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

V. HOEFNAGELS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

V. HOEFNAGELS